

วิเคราะห์บทเพลงโซนาตาสำหรับเปียโนและไวโอลิน หมายเลข 2 ผลงานลำดับที่ 100
โดย โยฮันเนส บรามส์ สำหรับการแสดงเดี่ยวไวโอลิน

The Analysis of Sonata for Piano and Violin No.2 Opus 100
for a Violin Recital

กุลิสรา แสงจันทร์*¹ นรอรธ จันทร์กล้า²
Kulisara Sangchan*¹ Noraath Chanklum²

Abstract

The purposes of this research were to efficiently cultivate performer's music making skill for higher quality and to research more information on the selected repertoire of Johannes Brahms' Sonata for Piano and Violin no.2, Op. 100. As to enable a possibility to successfully deliver the right messages from the composer to audiences with music language, the performer was obliged to study the score and its references in availability to analyze them in both theoretical and historical aspects, thus choosing the most accurate approach to perform, together with learning the piece by practicing on the instrument.

From this research, it has been discovered that Sonata for Piano and Violin no.2, Op.100 by Johannes Brahms is, undoubtedly, a combination of lyrical and descriptive power with compositional complexity and virtuoso techniques required

* Corresponding author, email: kulisaramon@gmail.com

¹ นิสิตปริญญาโท คณะศิลปกรรมศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

¹ Master of Fine and Applied Arts, Faculty of Fine and Applied Arts, Chulalongkorn University

² อาจารย์ที่ปรึกษา รองศาสตราจารย์ คณะศิลปกรรมศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

² Advisor, Assoc. Prof., Faculty of Fine and Applied Arts, Chulalongkorn University

specifically for violin part. The performer must commit to practice thoroughly to bring off the music and exhibit its balance between lyricism and virtuosity.

Keywords: Recital / Johannes Brahms / Violin sonata

บทคัดย่อ

การวิเคราะห์บทเพลงสำหรับไวโอลินในครั้งนี้มีจุดประสงค์เพื่อศึกษาและเผยแพร่ผลงานทางวรรณกรรมเพลงแก่ผู้ที่สนใจ อีกทั้งพัฒนาทักษะการบรรเลงไวโอลินในการแสดงเดี่ยวให้มีคุณภาพมากยิ่งขึ้น โดยศึกษาค้นคว้าข้อมูลเกี่ยวกับบทเพลงโซนาตาสำหรับเปียโนและไวโอลิน หมายเลข 2 ผลงานลำดับที่ 100 ผลงานของโยฮันเนส บรามส์ รวมถึงศึกษาประวัติของผู้ประพันธ์เพลง และประวัติของบทเพลง วิเคราะห์องค์ประกอบของบทเพลงเพื่อเพิ่มความเข้าใจซึ่งเป็นตัวช่วยสำคัญที่ทำให้สามารถสื่อสารภาษาดนตรีสู่ผู้ฟังได้ตรงกับสิ่งที่ผู้ประพันธ์ต้องการ

จากการวิจัยพบว่าเพลงโซนาตาสำหรับเปียโนและไวโอลิน หมายเลข 2 ผลงานลำดับที่ 100 เป็นเพลงที่มีความไพเราะ อีกทั้งมีเทคนิคในการบรรเลงที่น่าสนใจ รวมถึงมีความซับซ้อนในด้านการประพันธ์เพลง โดยผู้แสดงจะต้องมีความสามารถระดับสูง และต้องอาศัยการฝึกฝนเทคนิคการบรรเลงเดี่ยวไวโอลินเป็นอย่างมากเพื่อให้การบรรเลงเดี่ยวเป็นไปได้อย่างสมบูรณ์ถูกต้อง

คำสำคัญ: แสดงเดี่ยว / โยฮันเนส บรามส์ / ไวโอลินโซนาตา

บทนำ

ผลงานโซนาตาสำหรับเปียโนและไวโอลิน หมายเลข 2 ผลงานลำดับที่ 100 ประพันธ์ขึ้นโดยโยฮันเนส บรามส์ (Johannes Brahms, 1833-1897) คีตกวีชาวเยอรมัน บรามส์ได้ประพันธ์ไวโอลินโซนาตาไว้ทั้งหมดเพียงแค่ 3 บท โซนาตาสำหรับเปียโนและไวโอลิน หมายเลข 2 ผลงานลำดับที่ 100 นั้นถ่ายทอดอารมณ์ซึ่งเต็มไปด้วยความรู้สึกสดใส และความสุข ประกอบไปด้วย 3 กระทบท่อน โดยบทเพลงมีความยาว 20 นาที นับได้ว่าสั้นที่สุดเมื่อเปรียบเทียบกับไวโอลินโซนาตาหมายเลขอื่น ๆ

ชื่อทางการของผลงานชิ้นนี้คือ *โซนาตาสำหรับเปียโน และไวโอลิน (Sonata for Piano and Violin)* แทนที่จะเป็น *โซนาตาสำหรับไวโอลิน และเปียโน (Sonata for Violin and Piano)* ซึ่งทำให้เห็นได้ชัดว่า บรามส์ได้ให้ความสำคัญกับแนวทำนองของเปียโนและไวโอลินอย่างเท่าเทียมกัน เมื่อพิจารณาบทประพันธ์อันไพเราะนี้ในด้านความคิดสร้างสรรค์ จะพบว่าเทคนิคการประพันธ์เพลงที่ บรามส์นำมาสร้างสรรค์มีความน่าสนใจอย่างยิ่ง โดยเทคนิคที่พบบ่อยในผลงานชิ้นนี้คือ เฮมิโอลา (Hemiola) ซึ่งมีการนำมาใช้ในทุกระบบเพื่อสร้างความน่าสนใจให้กับจังหวะ นอกจากนี้การสลับไปมาระหว่างจังหวะช้า-เร็ว และอารมณ์สงบ-สนุกสนานไว้ในระบบที่ 2 (อันตันเต ตรันควิลโล) เป็นสิ่งพบไม่บ่อยนักในดนตรียุคนี้ แต่บรามส์ก็สามารถสร้างสรรค์ออกมาได้อย่างมีชั้นเชิง เพิ่มความน่าสนใจให้กับตัวบทเพลงนี้อย่างมาก

บรามส์เริ่มประพันธ์บทเพลงไวโอลินโซนาตาบทแรกเมื่ออายุ 45 ปี หลังจากประสบความสำเร็จจากการประพันธ์ไวโอลินคอนแชร์โตในปีเดียวกัน กล่าวได้ว่าบรามส์คุ้นเคยและเชี่ยวชาญในการประพันธ์บทเพลงสำหรับไวโอลินมากพอสมควรแล้ว ผลงานเพลง *โซนาตาสำหรับเปียโนและไวโอลิน หมายเลข 2 ผลงานลำดับที่ 100* ถูกประพันธ์ขึ้นในปี ค.ศ. 1886 ในช่วงฤดูร้อนระหว่างที่บรามส์พำนักอยู่ไม่ไกลจากทะเลสาบทูน เมืองเบอร์นีสโอเบอร์แลนด์ ประเทศสวิตเซอร์แลนด์ โดยบทประพันธ์บทนี้ บรามส์ได้แรงบันดาลใจจากความสุข ความอบอุ่นจากมิตรสหาย และความประทับใจในความสวยงามของธรรมชาติรอบ ๆ ทะเลสาบทูนที่บรามส์พำนักอยู่ในเวลานั้น³ อนุมานได้ว่า การที่นักไวโอลินจะสามารถถ่ายทอดอารมณ์บทประพันธ์นี้ให้ออกมามีชีวิตและสารไปสู่ผู้ฟังอย่างซื่อสัตย์ต่อผู้ประพันธ์นั้น นอกจากจำเป็นจะต้องมีความเชี่ยวชาญในการบรรเลงไวโอลินขั้นสูงแล้ว ยังต้องมีความเข้าใจในตัวบทประพันธ์อย่างลึกซึ้งเช่นกัน

วัตถุประสงค์

1. วิเคราะห์บทเพลง *โซนาตาสำหรับเปียโนและไวโอลิน หมายเลข 2 ผลงานลำดับที่ 100* ประพันธ์โดย โยฮันเนส บรามส์ เพื่อพัฒนาศักยภาพในการบรรเลงไวโอลิน
2. ศึกษาและเผยแพร่ผลงานทางวรรณกรรมเพลงไวโอลินที่สำคัญแก่ผู้สนใจ

³ Wolfgang Sandberger, "Johannes Brahms A Brief Biography," accessed February 23, 2021, <https://www.brahms-institut.de/index.php/en/allgemeines/johannes-brahms>

ขอบเขตการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้ศึกษาโซนาตาสำหรับเปียโนและไวโอลิน หมายเลข 2 ผลงานลำดับที่ 100 ประพันธ์โดย โยฮันเนส บรามส์ ทั้ง 3 กระจวนก่อน โดยผู้วิจัยได้ศึกษาในเรื่องการวิเคราะห์ บทเพลง ศึกษาประวัติของผู้ประพันธ์เพลง และประวัติของบทเพลง รวมถึงศึกษาเทคนิคการบรรเลง โซนาตาสำหรับเปียโนและไวโอลิน หมายเลข 2 ผลงานลำดับที่ 100

วิธีการดำเนินการวิจัย

1. ขั้นรวบรวมข้อมูล ผู้วิจัยค้นคว้าหาข้อมูลที่เกี่ยวข้อง โดยการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้คัดเลือก บทเพลงประเภทโซนาตาที่ถูกประพันธ์ขึ้นในยุคโรแมนติก โดยเป็นผลงานการประพันธ์ของบรามส์จึง ได้คัดเลือกบทเพลงโซนาตาสำหรับเปียโนและไวโอลิน หมายเลข 2 ผลงานลำดับที่ 100 ทั้ง 3 กระจวนก่อนมาทำการวิจัย เนื่องจากยังไม่มีบทความเกี่ยวกับบทเพลงนี้เป็นภาษาไทย ผู้วิจัยจึงใช้วิธี ค้นคว้าศึกษาข้อมูลจากหนังสือและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

2. ขั้นตอนการและวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยศึกษาประวัติของผู้ประพันธ์เพลง และประวัติ ของบทเพลงเพื่อทำความเข้าใจ การวิเคราะห์บทเพลงโซนาตาสำหรับเปียโนและไวโอลิน หมายเลข 2 ผลงานลำดับที่ 100 ได้วิเคราะห์โครงสร้างของบทเพลง วิเคราะห์เทคนิคการประพันธ์เพลงที่ น่าสนใจ และวิเคราะห์เทคนิคการบรรเลงไวโอลินในบทเพลงโซนาตาสำหรับเปียโนและไวโอลิน หมายเลข 2 ผลงานลำดับที่ 100 นอกจากนี้ผู้วิจัยฝึกได้ซ้อมส่วนตัวควบคู่ไปด้วย เพื่อให้เกิดความ แม่นยำก่อนที่จะไปซ้อมพร้อมแก่นักเปียโน เมื่อพร้อมแสดงแล้วจึงเตรียมอุปกรณ์สำหรับการ บันทึกเสียงและภาพเพื่อจัดแสดงเดี่ยว โดยใช้สื่อออนไลน์ผ่านช่องทางยูทูป (You Tube)

3. ขั้นนำเสนอข้อมูล ผู้วิจัยได้จัดทำบทความเรื่อง วิเคราะห์บทเพลงโซนาตาสำหรับเปียโน และไวโอลิน หมายเลข 2 ผลงานลำดับที่ 100 ประพันธ์โดย โยฮันเนส บรามส์ สำหรับการแสดงเดี่ยว ไวโอลิน และได้จัดทำการแสดงเดี่ยวโดยใช้สื่อออนไลน์ผ่านช่องทางยูทูป

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. เกิดเป็นแนวทางการศึกษาค้นคว้าและแนวทางในการฝึกฝนเทคนิคการบรรเลงไวโอลิน
2. สร้างแนวทางในการวิเคราะห์ ค้นคว้า และศึกษาโซนาตาสำหรับเปียโน และไวโอลิน หมายเลข 2 ผลงานลำดับที่ 100 ประพันธ์โดย โยฮันเนส บรามส์

3. เกิดเป็นแหล่งข้อมูลด้านประวัติของเพลงโซนาตาสำหรับเปียโนและไวโอลิน หมายเลข 2 ผลงานลำดับที่ 100 และประวัติของผู้ประพันธ์เพลง

1. ประวัติบทเพลงโซนาตาสำหรับเปียโนและไวโอลิน หมายเลข 2 ผลงานลำดับที่ 100

โซนาตาสำหรับเปียโนและไวโอลิน หมายเลข 2 ผลงานลำดับที่ 100⁴ ได้ถูกประพันธ์ขึ้นในช่วงฤดูร้อนปี ค.ศ.1886 ที่เมืองเบอร์นีสโอเบอร์แลนด์ ประเทศสวิตเซอร์แลนด์ โดยถูกนำออกแสดงครั้งแรกที่เมืองเวียนนาประเทศออสเตรีย วันที่ 2 ธันวาคม ค.ศ.1886 บรรเลงไวโอลินโดยโยเซฟ เฮลเมสแบร์เกอร์ (Joseph Hellmesberger) ในช่วงที่ประพันธ์เพลงนี้ เป็นช่วงเวลาที่ยุโรปได้ฟื้นตัวจากความทุกข์และความอบอวน เพราะได้อยู่กับมิตรสหาย คือ โยเซฟ วิดมันน์ (Josef Victor Widmann) เคลาส์ โกรท (Klaus Growth) และ แฮร์ไมน์ สปีส์ (Hermine Spies) ซึ่งในช่วงเวลานั้น ๆ นั้น บรามส์ได้ผลิตผลงานมากมายนอกจากโซนาตาสำหรับเปียโนและไวโอลิน หมายเลข 2 ผลงานลำดับที่ 100 แล้วยังได้ประพันธ์เพลง เซลโลโซนาตาหมายเลข 2 ในบันไดเสียง F เมเจอร์ ผลงานลำดับที่ 99 และเปียโนทรีโอ หมายเลข 3 ในบันไดเสียง C ไมเนอร์ ผลงานลำดับที่ 101

2. วิเคราะห์บทเพลง

บทเพลงโซนาตาสำหรับเปียโนและไวโอลิน หมายเลข 2 ผลงานลำดับที่ 100 ประกอบด้วย 3 วรรคเพลงทั้งหมด 3 วรรคตอน ได้แก่ อัลเลโกร อมาบิเล (Allegro amabile), อันดันเต ตรันควิลโล (Andante tranquillo) และ อัลเลโกร กรัซซิโยโซ (Allegro grazioso) ในบันไดเสียง A เมเจอร์ เพลงของบรามส์ลักษณะที่โดดเด่น คือ เมื่อมีเครื่องหมายให้ตั้งขึ้นหรือเบาลง จะมีการเปลี่ยนแปลงจังหวะเล็กน้อย⁵ เช่น เมื่อบรรเลงตั้งขึ้นจังหวะจะเร็วขึ้นเล็กน้อย และเมื่อบรรเลงเบาลงจังหวะจะช้าลงเล็กน้อย (Example 1)

⁴ Georg Predota, "Sonata for Violin and Piano No.2 in A major, Op.100" accessed February 10, 2016, <https://interlude.hk/johannes-brahms-sonata-violin-piano-2-major-op-100/>

⁵ Jung Yoon Cho, "Re-interpreting Brahms Violin Sonatas: Understanding the Composer's Expectations" (D.Phil diss., The University of Leeds School of Music, 2017), 75.

Example 1 *Sonata in A major for Violin and Piano Op. 100 – I. Allegro amabile*, mm. 20-29

2.1 วิเคราะห์บทเพลง และเทคนิคการบรรเลงในแต่ละกระบวน

2.1.1 วิเคราะห์บทเพลงกระบวนที่ 1 Allegro amabile

คำว่าอัลเลโกร หมายถึงอัตราเร็ว และอะมาบิเล หมายถึงนุ่มนวล ซึ่งเมื่อสองคำนี้รวมกันมีความหมายว่า จังหวะเร็วในลีลาที่นุ่มนวล กระบวนนี้มีอัตราจังหวะ 3/4 และอยู่ในบันไดเสียง A เมเจอร์ มีสังคีตลักษณะแบบโซนาตา ช่วงต้นกระบวนเปียโนทำหน้าที่เสนอทำนองหลัก (Exposition) และหลังจากนั้นไวโอลินจะบรรเลงทำนองหลักตาม ช่วงต้นของกระบวนที่ 1 ทั้งเปียโนและไวโอลินในกระบวนนี้จะมีบทบาทหน้าที่ความสำคัญเท่า ๆ กันคือ ผลัดกันเสนอทำนองหลัก (Example 2)

Example 2 *Sonata in A major for Violin and Piano Op. 100 – I. Allegro amabile*, mm. 1-2

หลังจากที่ไวโอลินนำเสนอทำนองหลักในช่วงเชื่อม (Transition) ได้เปลี่ยนจากบันไดเสียง A เมเจอร์ ไปเป็น E เมเจอร์ ซึ่งเป็นโดมิแนนท์ (Dominant) ของบันไดเสียง A เมเจอร์ ความน่าสนใจของช่วงเชื่อมนี้คือ ใช้เฮมิโอลาระหว่างแนวไวโอลินกับเปียโน โดยที่ไวโอลินจะบรรเลงอัตราจังหวะ 2/4 ส่วนเปียโนจะบรรเลงอัตราจังหวะ 3/4 โดยสังเกตได้จากในท่อนที่ 33-34, 37-38 และ 41-42 ในอัตราจังหวะพิเศษ จะเป็นสองห้องเว้นสองห้อง (Example 3)

Example 3 *Sonata in A major for Violin and Piano Op. 100 – I. Allegro amabile*, mm.

33-34

ในครั้งที่ 89 เป็นตอนพัฒนา (Development) อยู่ในบันไดเสียง E เมเจอร์โดยนำทำนองแรกมาพัฒนา (Example 4) ส่วนตอนย้อนความ (Recapitulation) จะเริ่มจากครั้งที่ 158 โดยทำนองแรกกลับมาอีกครั้งในบันไดเสียง A เมเจอร์เหมือนกับตอนเริ่มกระบวนที่ 1 (Example 2)

Example 4 *Sonata in A major for Violin and Piano Op. 100 – I. Allegro amabile*, mm.

89-94

2.1.2 วิเคราะห์บทเพลงกระบวนที่ 2 Andante tranquillo

คำว่าอันดันเต หมายถึงอัตราช้าปานกลาง และตรันควิลโล หมายถึงเจียบสงบ รวมกันจึงมีความหมายว่า อัตราช้าปานกลางในลีลาที่เจียบสงบ โครงสร้างของกระบวนนี้คือ ABA'B'A”

สังคีตลักษณะย่ำทำนอง อยู่ในบันไดเสียง F เมเจอร์ อัตราจังหวะ 2/4 และ 3/4 ในช่วงทำนองแรก (Section A) ทำนองหลักถูกนำเสนอด้วยไวโอลินบรรเลงทำนองที่ให้ความรู้สึกสงบ (Example 5)

Example 5 *Sonata in A major for Violin and Piano Op. 100 – II. Andante Tranquillo*, mm. 1-4

Andante tranquillo

เมื่อไวโอลินนำเสนอทำนองหลักจบลง มีการเปลี่ยนจังหวะเป็นวิวาเช (Vivace) ในอัตราจังหวะ 3/4 แต่ยังคงอยู่ในบันไดเสียง F เมเจอร์เหมือนกับตอนต้นกระบวน โดยทำนองใหม่ (Section B) ซึ่งมีทำนองคล้ายกับเพลงเต้นรำของชาวเยอรมัน (Ländler) ทำนองหลักถูกนำเสนอโดยเปียโน (Example 6) หลังจากนั้นจะสลับหน้าที่เสนอทำนองหลักเป็นไวโอลิน

Example 6 *Sonata in A major for Violin and Piano Op. 100 – II. Andante Tranquillo*, mm. 16-21

16 **Vivace**

เมื่อถึงห้องที่ 65 เป็นช่วงเชื่อมอยู่ในบันไดเสียง D ไมเนอร์ หลังจากนั้นในห้องที่ 72 กลับมาสู่ทำนองแรก (Section A') ในบันไดเสียง D เมเจอร์ (Example 7)

Example 7 *Sonata in A major for Violin and Piano Op. 100 – II. Andante Tranquillo*, mm. 72-75

เข้าสู่ท่อนเชื่อมที่ห้องที่ 79 ได้เปลี่ยนจากบันไดเสียง D เมเจอร์ เป็น F เมเจอร์ หลังจากนั้นห้องที่ 94 ได้กลับมาเป็นทำนองที่สองอีกครั้ง (Section B') โดยนำเสนอทำนองหลักด้วยเปียโน ในกระบวนที่ 2 บรามส์ได้เพิ่มสีสันให้แตกต่างไปจากครั้งก่อนคือเปลี่ยนให้แนวไวโอลินใช้เทคนิคการดีด (Pizzicato) สลับกับการสี (Arco) เมื่อทำนองได้ดำเนินมาถึงช่วงสุดท้ายห้องที่ 157 กลับมาสลับเป็นทำนองแรก (Section A") ในช่วงนี้จบด้วยคอร์ด D ไมเนอร์ก่อนที่จะเข้าสู่ช่วงสรุป (Coda) เริ่มจากห้องที่ 162 จังหวะเปลี่ยนเป็นวิวาเชออีกครั้งและจบด้วยคอร์ด F เมเจอร์ (Example 8)

Example 8 *Sonata in A major for Violin and Piano Op. 100 – II. Andante Tranquillo*,
mm. 162-168

Vivace

Violin 162 *pizz.* *p marc.* *cresc.* *f* *arco*

Piano *p* *cresc.* *f*

2.1.3 วิเคราะห์บทเพลงกระบวนที่ 3 Allegro grazioso

คำว่าอัลเลโกร หมายถึง อัตราเร็ว และกรัชซิโยโซหมายถึง สง่างาม มีเสน่ห์ รวมกันจึงมีความหมายว่า อัตราจังหวะเร็วในลีลาที่สง่างามและมีเสน่ห์ โครงสร้างของกระบวนที่ 3 คือ สังกีต-ลักษณะแบบรอนโด (Rondo) ในบันไดเสียง A เมเจอร์ อัตราจังหวะ 2/2 ในช่วงทำนองแรก (Section A) เริ่มด้วยทำนองหลักโดยไวโอลินด้วยทำนองที่ให้ความรู้สึกสงบและสง่างาม (Example 9)

Example 9 *Sonata in A major for Violin and Piano Op. 100 – III. Allegretto grazioso*,
mm. 1-5

Allegretto grazioso (quasi Andante.)

Violin *p*

Piano *p dolce*

จากนั้นเปียโนและไวโอลินทำหน้าที่บรรเลงทำนองหลักสลับกันไปมา จนมาถึงช่วงทำนองหลักที่ 2 (Section B) ห้องที่ 32 (Example 10) โดยในช่วงนี้ทำนองหลักจะถูกนำเสนอโดยไวโอลิน ทั้งหมดยุ่เปียโนจะบรรเลงคอร์ดแบบอาร์เปจโจ (Arpeggio)

Example 10 *Sonata in A major for Violin and Piano Op. 100 – III. Allegretto grazioso*, mm. 31-33

พบการเปลี่ยนทำนองอีกครั้งในห้องที่ 90 (Section C) ทำนองหลักยังคงถูกนำเสนอโดยไวโอลิน แต่มีความน่าสนใจเกิดขึ้นระหว่างแนวไวโอลินกับเปียโนคือ ไวโอลินบรรเลงโน้ตที่มีค่าจังหวะปกติคือ เป็นโน้ตตัวขาวประจุด และโน้ตตัวดำ แต่แนวเปียโนบรรเลงเป็นเข็บบัดหนึ่งชั้นหกพยางค์ เมื่อบรรเลงไปพร้อมกันทำให้เกิดความน่าสนใจมากยิ่งขึ้น (Example 11)

Example 11 *Sonata in A major for Violin and Piano Op. 100 – III. Allegretto grazioso*, mm. 43-45

ห้องที่ 137 กลับมาสู่ทำนองแรก (Section A”) ห้องที่ 147 เปียโนกลับมาบรรเลงเข็บบัดหนึ่งชั้นหกพยางค์อีกครั้ง ในขณะที่ไวโอลินเพิ่มลีลาโดยใช้เทคนิคการใช้นิ้วควบ 2 สาย (Double-

Stop) คือการบรรเลงสองโน้ตพร้อมกัน ไวโอลินจะใช้เทคนิคการใช้นิ้วควบ 2 สายไปจนจบกระบวนที่ 3 โดยห้องสุดท้ายเปียโน และไวโอลินได้บรรเลงคอร์ด A เมเจอร์ โดยลากยาวไปพร้อมกันด้วยเสียงที่ก้องกังวาล (Example 12)

Example 12 *Sonata in A major for Violin and Piano Op. 100 – III. Allegretto grazioso, mm. 156-159*

3. บทสรุป

จากการวิเคราะห์บทเพลงมาข้างต้นพบว่า หากผู้บรรเลงโดยเฉพาะนักไวโอลินต้องการจะดึงสาระสำคัญที่ผู้ประพันธ์ใส่ไว้ในบทเพลงออกมาได้มากที่สุด เทคนิคการบรรเลงแบบเสียงต่อเนื่อง (Legato) มีความสำคัญอย่างมาก เนื่องจากจะทำให้ประโยคเพลงมีความยาวมากขึ้น และชัดเจนยิ่งขึ้น

การบรรเลงเสียงต่อเนื่องที่ดีสำหรับไวโอลินเกิดจากการใช้ความเร็วของคันชักที่พอดีกับความยาวของประโยคเพลง และน้ำหนักการกดคันชักที่หลากหลายเหมาะสมกับความเร็วคันชักที่ใช้ นอกจากนี้ ผู้บรรเลงจะต้องให้ความสำคัญกับการวิบราโต (Vibrato) เป็นอย่างมาก ควรจะใช้เทคนิควิบราโตทุกโน้ตที่อยู่ในประโยคเพลงนั้น ๆ อย่างต่อเนื่องเพื่อไม่ให้ประโยคเพลงขาดตอน และควรใช้ความถี่ของวิบราโตที่หลากหลายตามบทบาทความสำคัญของตนเองในขณะนั้น เนื่องจากการสลับหน้าที่การดำเนินทำนองหลักระหว่างไวโอลินและเปียโนอยู่ตลอดทั้งบทเพลง ซึ่งการทราบถึงบทบาทในการบรรเลงสามารถทำให้เพลงออกมาได้อย่างสมบูรณ์แบบมากยิ่งขึ้น โดยเฉพาะโน้ตเปียโนของเพลงนี้มีความสำคัญมาก ดังนั้นควรปรับบทบาทการบรรเลงของไวโอลินให้เข้ากับเปียโน เช่น ตอนต้นเพลงเริ่มด้วยเปียโนบรรเลงทำนองหลักเข้ามา ส่วนไวโอลินทำหน้าที่ เป็นทำนองรองปิดท้ายประโยค ดังนั้นไม่ควรจะบรรเลงดังเกินไปและไม่ควรเน้นที่หัวเสียงเพื่อ ให้ประโยคของเพลงดำเนิน

อย่างราบรื่นและไพเราะ เมื่อผู้บรรเลงพบปัญหาในเรื่องของระดับเสียงเมื่อบรรเลงเทคนิคการใช้นิ้วควบ 2 สาย ควรฝึกแยกเสียงเพื่อฟังทีละเสียงให้เกิดความแม่นยำ จากนั้นจึงบรรเลงพร้อมกันแบบช้า ๆ แล้วค่อยบรรเลงเร็วขึ้นทีละนิดเพื่อให้เกิดความชำนาญ การบรรเลงจังหวะที่เป็นเฮมิโอลาผู้บรรเลงควรเน้นที่หัวประโยคเพลงเพื่อความชัดเจน เนื่องจากการเน้นที่หัวโน้ตสามารถลดความสับสนเมื่อบรรเลงจังหวะเฮมิโอลา ควรเข้าใจโครงสร้างจังหวะโดยศึกษาดูจากโน้ตเปียโนและไวโอลินมาเป็นอย่างดี

นอกจากเรื่องของเทคนิคการบรรเลงผู้บรรเลงควรวางแผนการซ้อมให้ดี บทเพลงนี้ประกอบด้วย 3 กระทบท่อน ดังนั้นผู้บรรเลงควรจัดสรรเวลาการซ้อมแต่ละกระทบท่อนให้เหมาะสมเพื่อให้ผู้บรรเลงสามารถบรรเลงได้อย่างเต็มประสิทธิภาพ

Bibliography

- Ashton, Algernon. "The Position of Brahms's Violin Sonatas in Literature." *The Musical Times* 66, 988 (2468): 539–539.
- Cho, Jung Yoon. "Re-interpreting Brahms Violin Sonatas: Understanding the Composer's Expectations." D.Phil diss., The University of Leeds School of Music, 2017.
- Kahn, Robert. "Memories of Brahms" *Music & Letters* 28, 2 (1947): 101-107.
- Pancharoen, Natchar. Dictionary of Music. 3rd ed. Bangkok: Karakate, 2009. (in Thai)
- . *Music Theory*. 9th ed. Bangkok: Karakate, 2009. (in Thai)
- Predota, Georg. "Sonata for Violin and Piano No.2 in A major, Op.100." Accessed February 10, 2016. <https://interlude.hk/johannes-brahms-sonata-violin-piano-2-major-op-100/>
- Sandberger, Wolfgang. "Johannes Brahms A Brief Biography." Accessed February 23, 2021. <https://www.brahms-institut.de/index.php/en/allgemeines/johannes-brahms>
- Smith, Peter. "Brahms and Subject/Answer Rhetoric" *Music Analysis* 20, 2 (2001): 192-195.